

Phẩm 5: VÔ THƯỜNG (Phần 1)

*Hoan lạc đến mức nào
Tất cả đều vô thường
Ai sinh tâm yêu thích
Nên biết mà xả bỏ.
Thần chết thật đáng sợ
Nhanh chóng khó đề phòng
Hoặc đang lúc vui đùa
Bất chợt ra đi mãi.
Pháp diệt bình đẳng này
Có mặt khắp mọi nơi
Ai không hiểu được chúng
Chính thật kẻ ngu si.
Tráng kiện hay già suy
Nghèo khổ hoặc giàu sang
Tại gia và xuất gia
Bị thần chết quản thúc;
An vui hay khổ não
Có đức hoặc không đức
Tịnh hạnh phi tịnh hạnh
Bị thần chết quản thúc;
Trì giới hay phá giới
Bậc trí, kẻ ngu si
Tối tôn hay hèn hạ
Bị thần chết quản thúc;
Cõi trời và địa ngục
Ngạ quỷ hoặc súc sinh
Tỉnh trí hay mê muội
Bị thần chết quản thúc;
Những người sinh cõi Dục
Hoặc sống ở cõi Sắc
Cõi Vô sắc cũng thế
Bị thần chết quản thúc;
Thân này bị già bệnh
Như gậy đánh, dây buộc
Thần chết sức rất mạnh
Không thương xót một ai.
Trong các sự kinh sợ
Sợ chết hiểm ác nhất
Chư Thiên vì si mù
Cười đùa trước cái chết.
Trên trời hết tuổi thọ
Vui dật, chịu khổ não
Hoặc đọa trong địa ngục*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Thọ vô lượng khổ đau.
Hưởng hoan lạc cõi trời
Vui hết sinh lo khổ
Như thức ăn lẫn độc
Vì vậy nên xả bỏ.
Lúc phước trời sắp hết
Bà con đều lánh xa
Khi phải bị đọa lạc
Khổ ấy không gì bằng.
Vì phước đức tổn giảm
Như dầu hết đèn tắt
Kẻ ấy khi lâm chung
Chỉ thêm sự khổ não.
Bị ái dục trói buộc
Lo sợ tâm cuồng loạn
Lưỡi cứng, thân co giật
Người ấy sợ đọa lạc.
Thường tham đắm dục lạc
Bị dục vọng lừa dối
Hoặc có lúc xa lìa
Nhưng lại sinh khổ não.
Khổ đọa lạc cõi trời
Còn nhẹ hơn địa ngục
Trong mười sáu phần khổ
Chẳng sánh được một phần.
Chư Thiên chết lo sợ
Loài người chết khổ đau
Thấy vậy không nhàm chán
Chịu thêm lửa luân hồi.
Do tham vui mát mát
Nên biết đời vô thường
Ai giác ngộ nhân này
Tâm hãy tạo nghiệp thiện.
Cao ắt bị rơi rớt
Thế gian đều hoại diệt
Hội hợp có chia ly
Chết là cuối đường sống.
Các pháp đều vô thường
Sinh diệt luôn thay đổi
Có sinh mà không diệt
Chẳng thấy trong ba cõi.
Hoặc sinh trong loài khác
Hoặc chết ở trong thai
Hoặc luân hồi qua lại
Hoặc tạo tác nghiệp dục.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Như thấy ánh mặt trời
Đã mọc rồi phải lặn
Tất cả loài có sinh
Diệt đã kê trước mặt.
Ngu phu không hiểu biết
Khoái lạc sinh liền diệt
Chẳng tìm cách thoát ra
Sau ắt phải chịu chết.
Muốn tìm vui vĩnh viễn
Nên siêng tu pháp lành
Tùy thuận hành chánh pháp
Là người có trí tuệ.
Vô thường nào cố định
Đời sau khổ thêm nhiều
Phật giảng nhân luân hồi
Chỉ đây là chân thật.
Các pháp đã sinh khởi
Luôn luôn bị hư diệt
Chư Thiên vì tham dục
Nên kiêu ngạo thêm nhiều.
Lại nữa chư Thiên ấy
Khi chết chịu khổ đau
Ngoài khổ của địa ngục
Khổ khác không thể bằng.
Vì bám chặt năm dục
Không biết tự ngăn dừng
Kẻ ngu si như thế
Làm sao khỏi già chết.
Bị lưu chuyển sinh diệt
Ức số không thể lường
Không sinh tâm xa lìa
Kẻ ấy tự lừa dối.
Ở cao ắt bị nguy
Giàu sang sẽ nghèo thiếu
Ân ái phải chia lìa
Sống là phải chịu chết.
Sinh ra rồi lớn lên
Sức mạnh, sắc không dừng
Phút chốc bị vô thường
Tánh câu sinh như thế.
Có phước không biết giữ
Bị cảnh giới trời buộc
Do tham ái si mê
Lâm chung ai cứu được!
Lại có núi ngọc quý

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Trang sức được đầy đủ
Các thứ hoa sen đẹp
Rừng cây thật đáng yêu.
Nhiều ao hồ nước mát
Chim đẹp thường tới lui
Những loài hoa quý giá
Trang sức các vật báu.
Cung điện thật nguy nga
Đều làm bằng châu ngọc
Rừng cây phát sắc vàng
Lá trở màu lưu ly.
Cây Ni-câu-luật-đà
Sắc bạc xen lẫn giữa
Hoa sen đều nở rộ
Ong bướm rộn như nhạc.
Có anh lạc quý giá
Tốt đẹp không gì hơn
Người đời trước tu tập
Được quả báo như ý.
Chư Thiên tham dục lạc
Không biết chúng vô thường
Như thành Càn-thát-bà
Như bọt nước, bong bóng.
Ái dục như lửa rực
Gần nó ắt bị thiêu
Do đó mà mạng chung
Trôi nổi trong biển hữu.
Thọ dụng không nhằm chán
Hoan lạc của năm dục
Khi chết bị chúng thiêu
Chư Thiên đều xa lánh.
Đa dục, không tầm quý
Là loại hèn hạ nhất
Chư Thiên vì mê tối
Tử ma mới hại được.
Trời, người hoặc Tu-la
Dạ-xoa, Rồng, các Thần
Bị lưới chết trói buộc
Không một ai cứu thoát.
Cho đến cả ba cõi
Đều bị thần chết buộc
Do bám chặt tham si
Làm sao được giải thoát
Chư Thiên vì tham lạc
Chịu trăm ngàn khổ lo.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Cảnh giới như củi khô
Thần chết đường lửa dữ
Thấy kẻ khác bị chết
Có sao ta không hiểu?
Bệnh khổ lúc lâm chung
Tự chịu nghiệp quả ấy
Buông lung tâm nhiễm đấm
Tham đấm cảnh giới dục.
Không hiểu chúng vô thường
Tánh câu sinh như thế
Những ai thích phóng dật
Thường mong cầu dục lạc.
Chẳng khác gì độc dược
Bị quân chết đuổi theo
Không chú thuật thuốc hay
Hoặc Tu-la sức mạnh.
Bị lưới chết trời buộc
Không ai cứu được cả
Bị bụi tham che mắt
Hoàn toàn không hiểu biết.
Chúng sinh tham dục lạc
Chết là đường phải về
Kẻ ham thích dục lạc
Tìm kiếm những vui thích.
Chẳng sinh tâm nhàm chán
Thật gần với thần chết
Sứ giả Diêm-ma kia
Sức mạnh không ai bằng.
Tích tắc hiện trước mặt
Chịu nhiều sự sợ lo
Bỏ núi báu cõi trời
Cảnh rừng suối thù thắng.
Từ cõi trời đọa lạc
Theo nghiệp chịu quả báo
Tham đấm việc vui chơi
Hưởng dục không nhàm chán.
Kẻ khát ái si mê
Đọa lạc không thể cứu
Như trông thấy khói tỏa
Biết chắc lửa rất gần.
Tướng già suy hiển hiện
Nhất định chịu chết thôi
Có sinh ắt có diệt
Không bệnh, được khinh an.
Tuổi già lẩn khỏe mạnh

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Tráng kiện phải già suy
Ân ái có chia lìa
Hòa hợp không tồn mãi.
Các pháp vốn vô thường
Chánh giác đã dạy thế
Pháp sinh diệt ta, người
Hai thứ thường thay đổi.
Diệt rồi lại sinh ra
Quyết định rõ như thế
Kẻ ngu si ít phước
Phút chốc đã hoại diệt.
Vì thế bậc Chánh sĩ
Mau tu pháp điều ngự
Tuổi trẻ chẳng dừng lâu
Tuổi thọ cũng sẽ diệt.
Hãy bỏ tâm phóng dật
Tu đầy đủ pháp lành
Chư Thiên, người đủ trí
Ngộ sinh diệt sát-na.
Siêng tu các nghiệp thiện
Sẽ chứng được chân đế
Lại có lầu gác đẹp
Lá sum suê che mát.
Dây leo mọc hoa lạ
Thơm phức khắp mọi nơi
Có lầu gác nguy nga
Trang sức bằng vật quý.
Sông vàng, suối trong mát
Thềm thang xen châu báu
Đều do nghiệp thiện được
Rốt cuộc chẳng dừng lâu.
Dù như núi Tu-di
Kiếp tận cũng tán hoại
Lại nữa các vị trời
Sinh kiêu ngạo phóng dật.
Không nghĩ đến vô thường
Phút chốc bị đọa lạc
Hữu tình ở cõi trời
Đủ năm dục tự tại.
Hưởng nhiều các dục lạc
Sẽ chìm trong đường ác
Thân căn và ý thức
Bức bách mãi không ngừng.
Đầy khổ não gian nan
Không thể hạn lượng được

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Ý mình nhiều bà con
Nên nghĩ là thường còn.
Cho đến lúc lâm chung
Chịu khổ đau ly tán
Kẻ hầu hạ, nô bộc
Cùng lúc đều bỏ đi.
Vi si mê càng nặng
Đến chết không biết gì
Vị trời ấy sắp chết
Căn thức chịu khổ đau.
Thấy sự đọa lạc này
Ta và người không khác
Ba cõi là hư giả
Các pháp đều hữu vi.
Xoay chuyển như xe lăn
Chẳng bền, như bọt nước
Thân này như bọt nước
Tham y phục, ngọa cụ.
Tâm lại như xe lăn
Thích hòa hợp, thay đổi
Trời, Phi nhân, Dạ-xoa
Tu-la, Ca-lâu-la.
Chỉ ai tạo nghiệp lành
Mới thoát khỏi thân chết
Cho đến đời vị lai
Chết chóc thật đáng sợ.
Ai không tu nhân lành
Sau ăn năn vô ích
Cảnh giới hạ liệt này
Sinh ra nhiều dục lạc.
Do vô trí ngu si
Không biết lường thọ mạng
Cái gì là bà con?
Cái gì là dục lạc?
Tướng hư diệt trước mắt
Chư Thiên không chỗ nương
Rời bỏ nơi tốt đẹp
Rừng cây hoa trang nghiêm.
Bị thân chết lôi kéo
Theo nghiệp mà đi mãi
Như nước vọt hư không
Rồi cũng rơi tung tóe.
Hội họp ắt chia lìa
Tự luân hồi lưu chuyển
Cũng như tiếc xuân sang

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Mọi hoa đều nở rộ
Thời giờ trôi nhanh quá
Con người trường tồn sao?*

